

Arrest

nr. 102 594 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen L.G.S., M.Z., L.S. en L.H. en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT, die tevens de drie overige verzoekende partijen L.Si., L.So. en L.Sa. vertegenwoordigd, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, G. S. L., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit de stad Herat, gelegen in de gelijknamige provincie in Afghanistan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Tijdens het regime van Dr. Najibullah sloot u zich aan bij de verzetsbeweging Jamiat-i-Islami. U stond onder het commando van I.(...) K.(...) en was verantwoordelijk voor de logistieke ondersteuning van de moedjaheden in de regio van Herat. U bleef actief bij I.(...) K.(...) toen hij in 1992 aan de macht kwam in Herat. Nadat de taliban in 1995 de controle over Herat verwierven werd u regelmatig door hen opgepakt en geslagen omwille van uw activiteiten bij Jamiat-i-Islami. Eind 2001 werden de taliban uit Herat verdreven en ging u opnieuw aan de slag bij I.(...) K.(...) die de positie van

gouverneur van Herat had verworven. In 2003 werd u samen met vele andere voormalige moedjahedien op non-actief gezet in het kader van een grootschalige poging van de Afghaanse regering om lokale commandanten volledig onder hun controle te krijgen. Hierna bleef u lid van Jamiat-i-Islami, maar was u niet langer politiek actief. U opende een coffee shop in Herat die werd uitgebaat door uw zonen S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152) en H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743).

In 2007 of 2008 raakte G.(...) Y.(...) S.(...), een voormalige commandant van de moedjahedien, in onmin met de machthebbers in Herat en besloot hij het kamp van de taliban en de opstandelingen te vervoegen. In de zomer van 2008 werd u gecontacteerd door zijn handlangers die wilden dat u en uw zonen de wapens opnamen en zich onder het commando van G.(...) Y.(...) zouden stellen. U weigerde op dit aanbod in te gaan. De volgende avond werd uw coffee shop in brand gestoken.

De volgende dag kreeg u telefoon van G.(...) Y.(...) die zei dat hij uw hele familie zou vermoorden indien u en uw zonen niet bij hem kwamen vechten. Hierna bracht u uw twee oudste zonen onder bij andere familie in Herat. Eén week later werden granaten gegooid naar uw woning. Niemand raakte hierbij gewond, maar u beseftte dat de levens van u en uw gezinsleden in gevaar waren. U stuurde uw hele familie naar uw schoonzus in Shada, een dorp vijftig kilometer ten westen van Herat, en bleef zelf in Herat om jullie vertrek te regelen. Na één maand vond u een smokkelaar die alles in orde zou brengen. In afwachting van jullie vertrek, trok u zelf ook naar Shada.

Vier maanden later vertrok u samen met uw echtgenote, Z.(...) M.(...) (CG: 09/11769/BZ; OV: 6.269.926), en uw zonen, S.(...) en H.(...), uit Shada en gingen jullie naar Iran. Enkele dagen later namen jullie het vliegtuig naar Duitsland waar jullie op 26 februari 2009 aankwamen. Van daaruit reisden jullie verder naar België waar jullie aankwamen op 1 maart 2009. Tien dagen later vroeg u hier asiel aan. De Dienst Vreemdelingszaken (DVZ) oordeelde dat de behandeling van uw asielaanvraag toekwam aan de Duitse autoriteiten en nam op 15 juli 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U werd in het bezit gesteld van een laissez-passer om u aan te melden bij de Duitse autoriteiten en uw asielprocedure daar voort te zetten, maar u keerde nooit terug naar Duitsland. Op 5 mei 2011 vroeg u opnieuw asiel aan in België.

U verklaart niet naar Afghanistan terug te kunnen keren uit vrees voor de manschappen van G.(...) Y.(...) S.(...) die samenwerken met de taliban. U verklaart eveneens op de zwarte lijst van de taliban te figureren door uw werk voor Jamiat-i-Islami en stelt hierdoor evenmin terug te kunnen keren naar Afghanistan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) en in België afgeleverde paspoorten van u en uw vrouw, een stemkaart uit 2003, een lidkaart van Jamiat-i-Islami en een document van uw pensionering in 1382 (2003-2004). Daarnaast legde u tevens een schoolkaart, een lidkaart en twee appreciatiebrieven van een vereniging van filmmakers van uw zoon S.(...) voor, alsook een film waarin S.(...) meespeelt.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de manschappen van G.(...) Y.(...) S.(...) en de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw gezin nooit gehoor hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2009 en de facto geweigerd hebben om jullie asielaanvraag te laten behandelen door de Duitse autoriteiten. Uw verklaring dat u niet naar Duitsland bent gegaan omdat uw zoon Y.(...) reeds in België woonde en dat het voor u belangrijker was om dicht bij uw kinderen te zijn (CGVS, p. 15 – 16), kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terechtkomt en dataan hem bescherming verleent, voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn. Dat u en uw gezin steeds in België zijn gebleven en bijna twee jaar hebben gewacht voor jullie op 5 mei 2011 een nieuwe asielaanvraag indienden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de kennis van u en uw familie omtrent enkele essentiële aspecten van jullie asielrelaas bijzonder vaag is. Zo is het erg opmerkelijk dat niemand van uw familie in staat blijkt te zijn om mee te delen op welk moment jullie voor het eerst vernamen dat G.(...) Y.(...) wilde dat u zich met uw twee zonen bij hem zou aansluiten. U verklaarde zelf dat u werd aangesproken door een handlander van G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop op 5 sambula, één dag voor die in brand werd gestoken (CGVS, p. 9). Toen u aan het einde van het gehoor herhaaldelijk werd gevraagd

wanneer u voor het eerst werd benaderd door de bende van G.(...) Y.(...) om u bij hen te voegen, was u schijnbaar niet in staat om dit moment concreet in de tijd te situeren, maar bleef u verwijzen naar één avond waarop u aan uw winkel werd aangesproken (CGVS, p. 20 – 21). Toen dezelfde vraag aan uw zoon S.(...) werd voorgelegd, antwoordde hij vreemd genoeg dat u reeds acht of negen maanden voor jullie coffee shop in brand werd gestoken door de bende van G.(...) Y.(...) werd gecontacteerd. Hij verklaarde tevens van u te hebben vernomen dat u verschillende keren werd aangesproken, maar voegde daar aan toe dat u nooit alle details met hem had gedeeld. (CGVS 09/11796/Z, p. 7). Ook uw zoon H.(...) kon zich niet meer herinneren op welk moment u voor het eerst werd benaderd. Volgens hem vonden de eerste contacten tussen de groep rond G.(...) Y.(...) en u plaats ongeveer vier of vijf maanden voor jullie coffee shop afbrandde (CGVS, 09/11794/Z, p. 7 – 8). Dat u noch uw zonen in staat bleken om mee te delen wanneer u voor het eerst werd gecontacteerd door de groep rond G.(...) Y.(...) en jullie ter zake onderling incoherente verklaringen aflegden, is dermate opmerkelijk dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen die hiervan het gevolg waren.

Voorts legden uw zonen inconsistente verklaringen af over hoe vaak u contact had met de groepering rond G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop in Herat. Zo verklaarde uw zoon H.(...) aanvankelijk dat de mannen van G.(...) Y.(...) twee of drie keer naar jullie coffee shop in Herat zijn gekomen en dat ze jullie zaak één week na hun laatste bezoek in brand hebben gestoken. Toen hier even later op werd teruggekomen verklaarde hij dat dit bezoek ongeveer één week voor de brand plaatsvond, maar dat die mannen ook één dag voor ze het in brand staken naar jullie coffee shop zijn gekomen (CGVS, 09/11794/Z, p. 10). Toen hij even later werd gevraagd hoeveel keer de mannen van G.(...) Y.(...) naar jullie coffee shop zijn gekomen, antwoordde hij vreemd genoeg dat ze slechts één keer zijn gekomen en dat dit gebeurde drie of vier dagen voor de coffee shop in brand werd gestoken. Toen hem expliciet werd gevraagd of dit de enige keer was dat ze naar jullie zaak zijn gekomen, antwoordde hij dat dit inderdaad zo was (CGVS, 09/11794/Z, p. 13). Toen hij vervolgens met zijn eerdere verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde hij dat hij die mannen slechts één keer aan zijn coffee shop had gezien, maar dat hij was ingelicht dat ze in totaal minstens twee of drie keer naar daar waren gekomen om met u te praten (CGVS 09/11794/Z, p. 14). Dat uw zoon zijn verklaringen over deze contacten voortdurend aanpaste, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien kunnen de verklaringen van H.(...) moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw zoon S.(...). Laatstgenoemde verklaarde immers dat de mannen van G.(...) Y.(...) slechts één keer naar jullie coffee shop kwamen en dat ze jullie zaak de dag nadien al in brand hadden gestoken. Gevraagd of die mannen voordien ooit contact hadden met u aan jullie coffee shop, verklaarde hij dit nooit te hebben gezien (CGVS 09/11796/Z, p. 8). Toen hij ermee werd geconfronteerd dat H.(...) had verklaard dat die mannen verschillende keren met u hadden gesproken aan jullie zaak, verklaarde S.(...) dat hij daar niets over wist (CGVS 09/11796/Z, p. 11). Het is evenwel hoogst bedenkelijk dat S.(...) er niet van op de hoogte was dat de mannen van G.(...) Y.(...) verschillende keren naar jullie coffee shop zijn gekomen om met u te praten. De uiteenlopende en inconsistente verklaringen van uw zonen over deze essentiële feiten zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook verder op de helling.

Bovendien maakte uw zoon H.(...) melding van een brief die door de mannen van G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop zou zijn achtergelaten, drie of vier weken voor de zaak in brand werd gestoken. Deze brief was aan u gericht en via dit document werd u aangemaand om u samen met uw twee zonen aan te sluiten bij de groepering rond G.(...) Y.(...). Volgens H.(...) gingen jullie dit aanklagen bij de politie, maar hechtte men daar geen belang aan dit incident. Gevraagd waar deze brief zich nu bevindt, verklaarde H.(...) dat hij in jullie coffee shop werd bewaard en dat hij samen met dat gebouw in vlammen was opgegaan (CGVS 09/11794/Z, p. 12 – 13). Het is evenwel hoogst opmerkelijk dat H.(...) de enige van uw voltallige gezin was die zich deze brief herinnerde. Niemand anders maakte tijdens het gehoor ook maar enige melding van het bestaan van dit incident of van de klacht die uw gezin vervolgens bij de politie zou hebben ingediend. Dat een dergelijk belangrijk incident slechts door één gezinslid werd vermeld, zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling.

Ook over de gebeurtenissen op de avond dat de coffee shop in brand werd gestoken werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zonen. Zo verklaarde u dat u van uw zonen had vernomen dat er die avond in totaal drie mannen naar jullie coffee shop zijn gekomen. Deze mannen spraken uw zonen aan en vroegen hen waar u zich bevond. Toen uw zonen antwoordden dat u voor een tijdje was vertrokken, gooiden ze petroleumlampen in jullie zaak en vertrokken ze (CGVS, p. 9 – 10). Uw verklaringen kunnen evenwel moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw zoon H.(...). Hij verklaarde immers dat er niemand in jullie zaak was binnengekomen en dat hij en S.(...) enkel het geluid hoorden van een brommer die stopte, dat er iets naar binnen werd gegooid en dat dit voertuig daarna snel wegreed. Hij verklaarde dat noch hij noch S.(...) de mannen had gezien die jullie coffee shop in brand hadden gestoken en dat ze zelfs niet wisten of die mannen toen met één of twee brommers waren gekomen. Hij voegde hier nog aan toe

dat hij nooit rechtstreeks werd aangesproken door de mannen van G.(...) Y.(...) en dat dit bij S.(...) evenmin het geval was (CGVS 09/11794/Z, p 11 – 12). Uw verklaringen zijn dermate afwijkend van de verklaringen van H.(...), dat er moeilijk nog enig geloof kan worden gehecht aan de moedwillige brandstichting in jullie coffee shop.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u noch uw beide zonen in staat bleken om met zekerheid aan te geven in welk jaar jullie coffee shop in brand werd gestoken. Zo verklaarde u aanvankelijk dat dit incident plaatsvond in 1387 waarna u uw verklaring meteen aanpaste en stelde dat het in 1388 was gebeurd. Pas toen u werd gevraagd in welk jaar u het land had verlaten, corrigeerde u deze verklaring opnieuw tot 1387 (CGVS, p. 10). Ook H.(...) twijfelde tussen deze jaartallen. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat de brand plaatsvond op 5 sambula 1388 (27 augustus 2009), waar hij meteen aan toevoegde dat het ook in 1387 kon geweest zijn, maar dat hij dit niet zeker was (CGVS 09/11794/Z, p. 10). Uw andere zoon S.(...), was de enige die ervan overtuigd was dat dit incident zich in de maand sambula van het jaar 1388 had afgespeeld. Toen hij ermee werd geconfronteerd dat hij reeds sinds het einde van 1387 in België was, ontkende hij dit en verklaarde hij dat hij toen nog op school zat (CGVS 09/11796/Z, p. 7 – 8). Dat geen van jullie drie met zekerheid kon meedelen in welk jaar dit sleutelmoment zich heeft afgespeeld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hierbij dient overigens nog te worden opgemerkt dat u wel zonder enige moeite kon meedelen dat u aan het einde van 1378 aan uw hart werd geopereerd in Iran, dat de taliban opkwamen aan het einde van 1373 en dat u in 1382 samen met de andere moedjahedien door de overheid werd bedankt voor bewezen diensten (CGVS, p. 4 – 6).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs hebt voorgelegd over de brandstichting in jullie coffee shop of over de granaataanslag op jullie woning die een week later plaatsvond. Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat de brandweer werd ingeschakeld om jullie zaak te blussen en dat de politie in beide gevallen ter plaatse is gekomen. U stelde evenwel dat de politie wel is gekomen, maar dat de agenten nooit iets hebben geregistreerd en telkens hebben meegedeeld dat ze niets konden doen. U voegde daar nog aan toe dat u geen klacht had ingediend bij de politie omdat daar geen tijd voor was en dat jullie zijn weggevlucht (CGVS, p. 13). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u nog vijf maanden in de buurt van Herat hebt gewoond, verklaarde u dat u zich moeilijk tot bij de politie kon verplaatsen omdat u werd gezocht (CGVS, p. 13). Uw verklaringen zijn echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw zoon S.(...). Bij zijn eerste asielaanvraag liet hij op de DVZ immers optekenen dat u na de incidenten nog even in Herat bleef omdat de politie langskwam voor onderzoek (Vragenlijst CGVS 09/11796, vraag 3.5). Toen S.(...) tijdens het gehoor met deze uitspraken werd geconfronteerd, bevestigde hij dat u toen in Herat bleef voor het onderzoek van de politie en om het huis te verkopen (CGVS 09/11796/Z, p. 10). Dat u zelf verklaarde dat de politie enkel ter plaatse kwam en dat u nooit een klacht bij hen heeft ingediend, maar dat uw zoon verklaarde dat u in Herat bleef voor het onderzoek dat door de politie werd gevoerd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft uw bewering dat u in Afghanistan vreest te zullen worden vermoord door de taliban omdat u actief bent geweest binnen Jamiat-i-Islami en verschillende voormalige kopstukken van die beweging recent om het leven kwamen bij aanslagen (CGVS, p. 16 - 17), dient te worden opgemerkt dat uw situatie onmogelijk kan vergeleken worden met die van de personen waarnaar u verwijst. Zo waren B.(...) R.(...), generaal D.(...) D.(...) en S.(...) J.(...) N.(...) respectievelijk actief bij de overheid als hoofd van de Afgaanse Vredesraad, commandant van de noordelijke politiezone en politiechef van de provincie Takhar toen ze door de taliban in 2011 werden vermoord. Dat u, die sinds 2003 geen enkele activiteit meer heeft ontplooid bij de overheid noch binnen Jamiat-i-Islami (CGVS, p. 6), hetzelfde risico zou lopen als de drie vermelde topfunctionarissen, is dan ook een blote bewering uwentwege die op geen enkel concreet feit is gestoeld. Bovendien haalde u nergens aan dat u sinds de val van de taliban nog concreet door de taliban werd bedreigd en verklaarde uw vrouw dat er zich tussen de val van de taliban en de brand in jullie coffee shop geen enkel incident heeft voorgedaan tussen u en de taliban (CGVS 09/11769/BZ, p. 11).

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uit uw administratief dossier blijkt dat u op 23 mei 2008 een visumaanvraag voor België hebt ingediend bij de Belgische ambassade in Islamabad die één maand later door de DVZ werd geweigerd. Toen u werd gevraagd of u ooit naar Pakistan was geweest, ontkende u dit. Toen u werd gevraagd of u ooit een visum had aangevraagd voor België, ontkende u dit eveneens. Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat uit uw administratief dossier blijkt dat u in mei 2008 bij de Belgische ambassade in Pakistan een visum hebt aangevraagd voor België, verklaarde u dit niet meer te weten (CGVS, p. 17).

Na de middagpauze verklaarde uw advocaat tijdens het gehoor van uw vrouw dat u zich had vergist, en dat u wel degelijk een visum had aangevraagd in Pakistan. Na het begin van jullie problemen stuurde uw zoon een uitnodigingsbrief vanuit België waarmee u in Pakistan een visum had proberen aan te vragen (CGVS 09/11769/BZ, p. 1 – 2). Toen u gevraagd werd om hier bijkomend nog enige informatie

over te geven, bevestigde u dat uw zoon een uitnodigingsbrief had opgesteld omdat jullie leven in gevaar was door de problemen met G.(...) Y.(...). Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer uw problemen met die commandant waren begonnen, was u – zoals eerder reeds werd vermeld – schijnbaar niet in staat om dit moment concreet in de tijd te situeren, maar bleef u verwijzen naar één avond waarop u aan uw winkel werd aangesproken (CGVS, p. 19 – 21). Dat u verklaarde dat u door de problemen met G.(...) Y.(...) naar Pakistan bent gegaan om daar een visum voor België aan te vragen, maar dat u vervolgens niet in staat blijkt om concreet te maken wanneer deze problemen precies zijn begonnen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Tevens is het hoogst merkwaardig dat, indien uw vlucht naar Pakistan en visumaanvraag voor België daadwerkelijk ingegeven waren door uw beweerde problemen in Afghanistan, u dit onvermeld zou laten in het kader van uw asielaanvraag en, nog opmerkelijker, u zich deze vlucht en visumaanvraag schijnbaar niet eens meer kon herinneren. Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de groepering rond G.(...) Y.(...) en de taliban, is het overigens eveneens merkwaardig dat u na de afwijzing van uw visumaanvraag nog naar Herat zou zijn teruggekeerd aangezien u zelf verklaarde dat uw leven daar toen al in gevaar was (CGVS, p. 20). Voorts dient nog te worden vastgesteld dat u over een paspoort beschikte om naar Pakistan te reizen en daar een visum aan te vragen, maar dat u hebt nagelaten om dit paspoort voor te leggen waardoor het onmogelijk is om na te gaan of u zich nadien nog hebt verplaatst.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw kieskaart, de schoolkaart van uw zoon en de paspoorten en taskara's van u en uw vrouw hebben enkel betrekking op jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Uw pensioneringskaart en lidkaart van Jamiat-i-Islami hebben enkel betrekking op uw lidmaatschap van deze organisatie en uw voormalige activiteiten bij de moedjahedien, die in deze discussie niet onmiddellijk ter discussie staan. De appreciatiebrieven, lidkaart en de filmhoes van uw zoon S.(...), geven enkel duiding bij zijn hobby in de filmwereld, die geen enkel verband houdt met zijn vertrek uit Afghanistan en asielaanvraag in België (CGVS 09/11796/Z, p. 5), en zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire

vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zonen, L.(...) S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152) en L.(...) H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Z. M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit de stad Herat, gelegen in de gelijknamige provincie in Afghanistan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Tijdens het regime van Dr. Najibullah sloot uw man, G.(...) S.(...) L.(...) (CG: 09/11769/Z; OV: 6.269.926), zich aan bij de verzetsbeweging Jamiat-i-Islami. Hij stond onder het commando van I.(...) K.(...) en was verantwoordelijk voor de logistieke ondersteuning van de moedjahedien in de regio van Herat. Hij bleef actief bij I.(...) K.(...) toen hij in 1992 aan de macht kwam in Herat. Nadat de taliban in 1995 de controle over Herat verwierven werd hij regelmatig door hen opgepakt en geslagen omwille van zijn activiteiten bij Jamiat-i-Islami. Eind 2001 werden de taliban uit Herat verdreven en ging uw echtgenoot opnieuw aan de slag bij I.(...) K.(...) die de positie van gouverneur van Herat had verworven. In 2003 werd uw man samen met vele andere voormalige moedjahedien op non-actief gezet in het kader van een grootschalige poging van de Afghaanse regering om lokale commandanten volledig onder hun controle te krijgen. Hierna bleef hij lid van Jamiat-i-Islami, maar was hij niet langer politiek actief. Hij opende een coffee shop in Herat die werd uitgebaat door jullie zonen S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152) en H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743).

In 2007 of 2008 raakte G.(...) Y.(...) S.(...), een voormalige commandant van de moedjahedien, in onmin met de machthebbers in Herat en besloot hij het kamp van de taliban en de opstandelingen te vervoegen. In de zomer van 2008 werd uw echtgenoot gecontacteerd door zijn handlangers die wilden dat uw man en uw zonen de wapens opnamen en zich onder het commando van G.(...) Y.(...) zouden stellen. Uw echtgenoot weigerde op dit aanbod in te gaan. De volgende avond werd jullie coffee shop in brand gestoken.

De volgende dag kreeg uw man telefoon van G.(...) Y.(...) die zei dat hij de hele familie zou vermoorden indien uw man en uw zonen niet bij hem kwamen vechten. Hierna doken uw twee oudste zonen onder bij familie in Herat. Eén week later werden granaten gegooid naar uw woning. Niemand raakte hierbij

gewond, maar uw man beseftte dat het hele gezin in gevaar was en stuurde iedereen naar uw zus in Shada, een dorp vijftig kilometer ten westen van Herat. Zelf bleef hij in Herat om jullie vertrek te regelen. Na één maand vond hij een smokkelaar die alles in orde zou brengen. In afwachting van jullie vertrek, trok hij zelf ook naar Shada.

Vier maanden later vertrokken jullie uit Shada en gingen jullie naar Iran. Enkele dagen later namen jullie het vliegtuig naar Duitsland waar jullie op 26 februari 2009 aankwamen. Van daaruit reisden jullie verder naar België waar jullie aankwamen op 1 maart 2009. Tien dagen later vroeg u hier asiel aan. De Dienst Vreemdelingszaken (DVZ) oordeelde dat de behandeling van uw asielaanvraag toekwam aan de Duitse autoriteiten en nam op 15 juli 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U werd in het bezit gesteld van een laissez-passer om u aan te melden bij de Duitse autoriteiten en uw asielpprocedure daar voort te zetten, maar u keerde nooit terug naar Duitsland. Op 5 mei 2011 vroeg u opnieuw asiel aan in België.

U verklaart niet naar Afghanistan terug te kunnen keren uit vrees voor de manschappen van G.(...) Y.(...) S.(...) die samenwerken met de taliban.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw echtgenoot, G.(...) S.(...) L.(...), werden uiteengezet (CGVS, p. 6). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de manschappen van G.(...) Y.(...) S.(...) en de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw gezin nooit gehoor hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2009 en de facto geweigerd hebben om jullie asielaanvraag te laten behandelen door de Duitse autoriteiten. Uw verklaring dat u niet naar Duitsland bent gegaan omdat uw zoon Y.(...) reeds in België woonde en dat het voor u belangrijker was om dicht bij uw kinderen te zijn (CGVS, p. 15 – 16), kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terechtkomt en dataan hem bescherming verleent, voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn. Dat u en uw gezin steeds in België zijn gebleven en bijna twee jaar hebben gewacht voor jullie op 5 mei 2011 een nieuwe asielaanvraag indienden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de kennis van u en uw familie omtrent enkele essentiële aspecten van jullie asielrelaas bijzonder vaag is. Zo is het erg opmerkelijk dat niemand van uw familie in staat blijkt te zijn om mee te delen op welk moment jullie voor het eerst vernamen dat G.(...) Y.(...) wilde dat u zich met uw twee zonen bij hem zou aansluiten. U verklaarde zelf dat u werd aangesproken door een handlanger van G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop op 5 sambula, één dag voor die in brand werd gestoken (CGVS, p. 9). Toen u aan het einde van het gehoor herhaaldelijk werd gevraagd wanneer u voor het eerst werd benaderd door de bende van G.(...) Y.(...) om u bij hen te voegen, was u schijnbaar niet in staat om dit moment concreet in de tijd te situeren, maar bleef u verwijzen naar één avond waarop u aan uw winkel werd aangesproken (CGVS, p. 20 – 21). Toen dezelfde vraag aan uw zoon S.(...) werd voorgelegd, antwoordde hij vreemd genoeg dat u reeds acht of negen maanden voor jullie coffee shop in brand werd gestoken door de bende van G.(...) Y.(...) werd gecontacteerd. Hij verklaarde tevens van u te hebben vernomen dat u verschillende keren werd aangesproken, maar voegde daar aan toe dat u nooit alle details met hem had gedeeld. (CGVS 09/11796/Z, p. 7). Ook uw zoon H.(...) kon zich niet meer herinneren op welk moment u voor het eerst werd benaderd. Volgens hem vonden de eerste contacten tussen de groep rond G.(...) Y.(...) en u plaats ongeveer vier of vijf maanden voor jullie coffee shop afbrandde (CGVS, 09/11794/Z, p. 7 – 8). Dat u noch uw zonen in staat bleken om mee te delen wanneer u voor het eerst werd gecontacteerd door de groep rond G.(...) Y.(...) en jullie ter zake onderling incoherente verklaringen aflegden, is dermate opmerkelijk dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen die hiervan het gevolg waren.

Voorts legden uw zonen inconsistente verklaringen af over hoe vaak u contact had met de groepering rond G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop in Herat. Zo verklaarde uw zoon H.(...) aanvankelijk dat de mannen van G.(...) Y.(...) twee of drie keer naar jullie coffee shop in Herat zijn gekomen en dat ze jullie zaak één week na hun laatste bezoek in brand hebben gestoken. Toen hier even later op

werd teruggekomen verklaarde hij dat dit bezoek ongeveer één week voor de brand plaatsvond, maar dat die mannen ook één dag voor ze het in brand staken naar jullie coffee shop zijn gekomen (CGVS, 09/11794/Z, p. 10). Toen hij even later werd gevraagd hoeveel keer de mannen van G.(...) Y.(...) naar jullie coffee shop zijn gekomen, antwoordde hij vreemd genoeg dat ze slechts één keer zijn gekomen en dat dit gebeurde drie of vier dagen voor de coffee shop in brand werd gestoken. Toen hem expliciet werd gevraagd of dit de enige keer was dat ze naar jullie zaak zijn gekomen, antwoordde hij dat dit inderdaad zo was (CGVS, 09/11794/Z, p. 13). Toen hij vervolgens met zijn eerdere verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde hij dat hij die mannen slechts één keer aan zijn coffee shop had gezien, maar dat hij was ingelicht dat ze in totaal minstens twee of drie keer naar daar waren gekomen om met u te praten (CGVS 09/11794/Z, p. 14). Dat uw zoon zijn verklaringen over deze contacten voortdurend aanpaste, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien kunnen de verklaringen van H.(...) moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw zoon S.(...). Laatstgenoemde verklaarde immers dat de mannen van G.(...) Y.(...) slechts één keer naar jullie coffee shop kwamen en dat ze jullie zaak de dag nadien al in brand hadden gestoken. Gevraagd of die mannen voordien ooit contact hadden met u aan jullie coffee shop, verklaarde hij dit nooit te hebben gezien (CGVS 09/11796/Z, p. 8). Toen hij ermee werd geconfronteerd dat H.(...) had verklaard dat die mannen verschillende keren met u hadden gesproken aan jullie zaak, verklaarde S.(...) dat hij daar niets over wist (CGVS 09/11796/Z, p. 11). Het is evenwel hoogst bedenkelijk dat S.(...) er niet van op de hoogte was dat de mannen van G.(...) Y.(...) verschillende keren naar jullie coffee shop zijn gekomen om met u te praten. De uiteenlopende en inconsistente verklaringen van uw zonen over deze essentiële feiten zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook verder op de helling.

Bovendien maakte uw zoon H.(...) melding van een brief die door de mannen van G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop zou zijn achtergelaten, drie of vier weken voor de zaak in brand werd gestoken. Deze brief was aan u gericht en via dit document werd u aangemaand om u samen met uw twee zonen aan te sluiten bij de groepering rond G.(...) Y.(...). Volgens H.(...) gingen jullie dit aanklagen bij de politie, maar hechtte men daar geen belang aan dit incident. Gevraagd waar deze brief zich nu bevindt, verklaarde H.(...) dat hij in jullie coffee shop werd bewaard en dat hij samen met dat gebouw in vlammen was opgegaan (CGVS 09/11794/Z, p. 12 – 13). Het is evenwel hoogst opmerkelijk dat H.(...) de enige van uw voltallige gezin was die zich deze brief herinnerde. Niemand anders maakte tijdens het gehoor ook maar enige melding van het bestaan van dit incident of van de klacht die uw gezin vervolgens bij de politie zou hebben ingediend. Dat een dergelijk belangrijk incident slechts door één gezinslid werd vermeld, zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling.

Ook over de gebeurtenissen op de avond dat de coffee shop in brand werd gestoken werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zonen. Zo verklaarde u dat u van uw zonen had vernomen dat er die avond in totaal drie mannen naar jullie coffee shop zijn gekomen. Deze mannen spraken uw zonen aan en vroegen hen waar u zich bevond. Toen uw zonen antwoordden dat u voor een tijdje was vertrokken, gooiden ze petroleumlampen in jullie zaak en vertrokken ze (CGVS, p. 9 – 10). Uw verklaringen kunnen evenwel moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw zoon H.(...). Hij verklaarde immers dat er niemand in jullie zaak was binnengekomen en dat hij en S.(...) enkel het geluid hoorden van een brommer die stopte, dat er iets naar binnen werd gegooid en dat dit voertuig daarna snel wegreed. Hij verklaarde dat noch hij noch S.(...) de mannen had gezien die jullie coffee shop in brand hadden gestoken en dat ze zelfs niet wisten of die mannen toen met één of twee brommers waren gekomen. Hij voegde hier nog aan toe dat hij nooit rechtstreeks werd aangesproken door de mannen van G.(...) Y.(...) en dat dit bij S.(...) evenmin het geval was (CGVS 09/11794/Z, p. 11 – 12). Uw verklaringen zijn dermate afwijkend van de verklaringen van H.(...), dat er moeilijk nog enig geloof kan worden gehecht aan de moedwillige brandstichting in jullie coffee shop.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u noch uw beide zonen in staat bleken om met zekerheid aan te geven in welk jaar jullie coffee shop in brand werd gestoken. Zo verklaarde u aanvankelijk dat dit incident plaatsvond in 1387 waarna u uw verklaring meteen aanpaste en stelde dat het in 1388 was gebeurd. Pas toen u werd gevraagd in welk jaar u het land had verlaten, corrigeerde u deze verklaring opnieuw tot 1387 (CGVS, p. 10). Ook H.(...) twijfelde tussen deze jaartallen. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat de brand plaatsvond op 5 sambula 1388 (27 augustus 2009), waar hij meteen aan toevoegde dat het ook in 1387 kon geweest zijn, maar dat hij dit niet zeker was (CGVS 09/11794/Z, p. 10). Uw andere zoon S.(...), was de enige die ervan overtuigd was dat dit incident zich in de maand sambula van het jaar 1388 had afgespeeld. Toen hij ermee werd geconfronteerd dat hij reeds sinds het einde van 1387 in België was, ontkende hij dit en verklaarde hij dat hij toen nog op school zat (CGVS 09/11796/Z, p. 7 – 8). Dat geen van jullie drie met zekerheid kon meedelen in welk jaar dit sleutelmoment zich heeft afgespeeld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hierbij dient overigens nog te worden opgemerkt dat u wel zonder enige moeite

kon meedelen dat u aan het einde van 1378 aan uw hart werd geopereerd in Iran, dat de taliban opkwamen aan het einde van 1373 en dat u in 1382 samen met de andere moedjahedien door de overheid werd bedankt voor bewezen diensten (CGVS, p. 4 – 6).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs hebt voorgelegd over de brandstichting in jullie coffee shop of over de granaataanslag op jullie woning die een week later plaatsvond. Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat de brandweer werd ingeschakeld om jullie zaak te blussen en dat de politie in beide gevallen ter plaatse is gekomen. U stelde evenwel dat de politie wel is gekomen, maar dat de agenten nooit iets hebben geregistreerd en telkens hebben meegedeeld dat ze niets konden doen. U voegde daar nog aan toe dat u geen klacht had ingediend bij de politie omdat daar geen tijd voor was en dat jullie zijn weggevlucht (CGVS, p. 13). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u nog vijf maanden in de buurt van Herat hebt gewoond, verklaarde u dat u zich moeilijk tot bij de politie kon verplaatsen omdat u werd gezocht (CGVS, p. 13). Uw verklaringen zijn echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw zoon S.(...). Bij zijn eerste asielaanvraag liet hij op de DVZ immers optekenen dat u na de incidenten nog even in Herat bleef omdat de politie langskwam voor onderzoek (Vragenlijst CGVS 09/11796, vraag 3.5). Toen S.(...) tijdens het gehoor met deze uitspraken werd geconfronteerd, bevestigde hij dat u toen in Herat bleef voor het onderzoek van de politie en om het huis te verkopen (CGVS 09/11796/Z, p. 10). Dat u zelf verklaarde dat de politie enkel ter plaatse kwam en dat u nooit een klacht bij hen heeft ingediend, maar dat uw zoon verklaarde dat u in Herat bleef voor het onderzoek dat door de politie werd gevoerd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft uw bewering dat u in Afghanistan vreest te zullen worden vermoord door de taliban omdat u actief bent geweest binnen Jamiat-i-Islami en verschillende voormalige kopstukken van die beweging recent om het leven kwamen bij aanslagen (CGVS, p. 16 - 17), dient te worden opgemerkt dat uw situatie onmogelijk kan vergeleken worden met die van de personen waarnaar u verwijst. Zo waren B.(...) R.(...), generaal D.(...) D.(...) en S.(...) J.(...) N.(...) respectievelijk actief bij de overheid als hoofd van de Afgaanse Vredesraad, commandant van de noordelijke politiezone en politiechef van de provincie Takhar toen ze door de taliban in 2011 werden vermoord. Dat u, die sinds 2003 geen enkele activiteit meer heeft ontplooid bij de overheid noch binnen Jamiat-i-Islami (CGVS, p. 6), hetzelfde risico zou lopen als de drie vermelde topfunctionarissen, is dan ook een blote bewering uwentwege die op geen enkel concreet feit is gestoeld. Bovendien haalde u nergens aan dat u sinds de val van de taliban nog concreet door de taliban werd bedreigd en verklaarde uw vrouw dat er zich tussen de val van de taliban en de brand in jullie coffee shop geen enkel incident heeft voorgedaan tussen u en de taliban (CGVS 09/11769/BZ, p. 11).

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uit uw administratief dossier blijkt dat u op 23 mei 2008 een visumaanvraag voor België hebt ingediend bij de Belgische ambassade in Islamabad die één maand later door de DVZ werd geweigerd. Toen u werd gevraagd of u ooit naar Pakistan was geweest, ontkende u dit. Toen u werd gevraagd of u ooit een visum had aangevraagd voor België, ontkende u dit eveneens. Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat uit uw administratief dossier blijkt dat u in mei 2008 bij de Belgische ambassade in Pakistan een visum hebt aangevraagd voor België, verklaarde u dit niet meer te weten (CGVS, p. 17).

Na de middagpauze verklaarde uw advocaat tijdens het gehoor van uw vrouw dat u zich had vergist, en dat u wel degelijk een visum had aangevraagd in Pakistan. Na het begin van jullie problemen stuurde uw zoon een uitnodigingsbrief vanuit België waarmee u in Pakistan een visum had proberen aan te vragen (CGVS 09/11769/BZ, p. 1 – 2). Toen u gevraagd werd om hier bijkomend nog enige informatie over te geven, bevestigde u dat uw zoon een uitnodigingsbrief had opgesteld omdat jullie leven in gevaar was door de problemen met G.(...) Y.(...). Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer uw problemen met die commandant waren begonnen, was u – zoals eerder reeds werd vermeld – schijnbaar niet in staat om dit moment concreet in de tijd te situeren, maar bleef u verwijzen naar één avond waarop u aan uw winkel werd aangesproken (CGVS, p. 19 – 21). Dat u verklaarde dat u door de problemen met G.(...) Y.(...) naar Pakistan bent gegaan om daar een visum voor België aan te vragen, maar dat u vervolgens niet in staat blijkt om concreet te maken wanneer deze problemen precies zijn begonnen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Tevens is het hoogst merkwaardig dat, indien uw vlucht naar Pakistan en visumaanvraag voor België daadwerkelijk ingegeven waren door uw beweerdde problemen in Afghanistan, u dit onvermeld zou laten in het kader van uw asielaanvraag en, nog opmerkelijker, u zich deze vlucht en visumaanvraag schijnbaar niet eens meer kon herinneren. Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de groepering rond G.(...) Y.(...) en de taliban, is het overigens eveneens merkwaardig dat u na de afwijzing van uw visumaanvraag nog naar Herat zou zijn teruggekeerd aangezien u zelf verklaarde dat uw leven daar toen al in gevaar was (CGVS, p. 20). Voorts dient nog te worden vastgesteld dat u over een paspoort beschikte om naar Pakistan te reizen en daar een visum aan te vragen, maar dat u hebt nagelaten om

dit paspoort voor te leggen waardoor het onmogelijk is om na te gaan of u zich nadien nog hebt verplaatst.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw kieskaart, de schoolkaart van uw zoon en de paspoorten en taskara's van u en uw vrouw hebben enkel betrekking op jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Uw pensioneringskaart en lidkaart van Jamiat-i-Islami hebben enkel betrekking op uw lidmaatschap van deze organisatie en uw voormalige activiteiten bij de moedjahedien, die in deze discussie niet onmiddellijk ter discussie staan. De appreciatiebrieven, lidkaart en de filmhoes van uw zoon S.(...), geven enkel duiding bij zijn hobby in de filmwereld, die geen enkel verband houdt met zijn vertrek uit Afghansitan en asielaanvraag in België (CGVS 09/11796/Z, p. 5), en zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zonen, L.(...) S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152) en L.(...) H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u ter zake evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zonen, L.(...) S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152) en L.(...) H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake derde verzoeker, S. L., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit de stad Herat, gelegen in de gelijknamige provincie in Afghanistan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Tijdens het regime van Dr. Najibullah sloot uw vader, G.(...) S.(...) L.(...) (CG: 09/11769/Z; OV: 6.269.926) zich aan bij de verzetsbeweging Jamiat-i-Islami. Hij stond onder het commando van I.(...) K.(...) en was verantwoordelijk voor de logistieke ondersteuning van de moedjahedien in de regio van Herat. Hij bleef actief bij I.(...) K.(...) toen hij in 1992 aan de macht kwam in Herat. Nadat de taliban in 1995 de controle over Herat verwierven werd hij regelmatig door hen opgepakt en geslagen omwille van zijn activiteiten bij Jamiat-i-Islami. Eind 2001 werden de taliban uit Herat verdreven en ging hij opnieuw aan de slag bij I.(...) K.(...) die de positie van gouverneur van Herat had verworven. In 2003 werd uw vader samen met vele andere voormalige moedjahedien op non-actief gezet in het kader van een grootschalige poging van de Afghaanse regering om lokale commandanten volledig onder hun controle te krijgen. Hierna bleef hij lid van Jamiat-i-Islami, maar was hij niet langer politiek actief. Hij opende een coffee shop in Herat die werd uitgebaat door u en uw broer H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743).

In 2007 of 2008 raakte G.(...) Y.(...) S.(...), een voormalige commandant van de moedjahedien, in onmin met de machthebbers in Herat en besloot hij het kamp van de taliban en de opstandelingen te vervoegen. In de zomer van 2008 werd uw vader gecontacteerd door zijn handlangers die wilden dat u, uw vader en H.(...) de wapens opnamen en zich onder het commando van G.(...) Y.(...) zouden stellen. Uw vader weigerde op dit aanbod in te gaan. De volgende avond werd jullie coffee shop in brand gestoken.

De volgende dag kreeg uw vader telefoon van G.(...) Y.(...) die zei dat hij de hele familie zou vermoorden indien jullie niet bij hem kwamen vechten. Hierna doken u en H.(...) onder bij familie in Herat. Eén week later werden granaten gegooid naar de woning van uw ouders. Niemand raakte hierbij gewond, maar uw vader beseftte dat het hele gezin in gevaar was en stuurde iedereen naar uw tante in Shada, een dorp vijftig kilometer ten westen van Herat. Zelf bleef hij in Herat om jullie vertrek te regelen. Na één maand vond hij een smokkelaar die alles in orde zou brengen. In afwachting van jullie vertrek, trok hij zelf ook naar Shada.

Vier maanden later vertrokken jullie uit Shada en gingen jullie naar Iran. Enkele dagen later namen jullie het vliegtuig naar Duitsland waar jullie op 26 februari 2009 aankwamen. Van daaruit reisden jullie verder naar België waar jullie aankwamen op 1 maart 2009. Tien dagen later vroeg u hier asiel aan. De Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) oordeelde dat de behandeling van uw asielaanvraag toekwam aan de Duitse autoriteiten en nam op 15 juli 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U werd in het bezit gesteld van een laissez-passager om u aan te melden bij

de Duitse autoriteiten en uw asielpcedure daar voort te zetten, maar u keerde nooit terug naar Duitsland. Op 5 mei 2011 vroeg u opnieuw asiel aan in België.

U verklaart niet naar Afghanistan terug te kunnen keren uit vrees voor de manschappen van G.(...) Y.(...) S.(...) die samenwerken met de taliban.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw vader, G.(...) S.(...) L.(...), werden uiteengezet (CGVS, p. 7). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de manschappen van G.(...) Y.(...) S.(...) en de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw gezin nooit gehoor hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2009 en de facto geweigerd hebben om jullie asielaanvraag te laten behandelen door de Duitse autoriteiten. Uw verklaring dat u niet naar Duitsland bent gegaan omdat uw zoon Y.(...) reeds in België woonde en dat het voor u belangrijker was om dicht bij uw kinderen te zijn (CGVS, p. 15 – 16), kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn. Dat u en uw gezin steeds in België zijn gebleven en bijna twee jaar hebben gewacht voor jullie op 5 mei 2011 een nieuwe asielaanvraag indienden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de kennis van u en uw familie omtrent enkele essentiële aspecten van jullie asielrelaas bijzonder vaag is. Zo is het erg opmerkelijk dat niemand van uw familie in staat blijkt te zijn om mee te delen op welk moment jullie voor het eerst vernamen dat G.(...) Y.(...) wilde dat u zich met uw twee zonen bij hem zou aansluiten. U verklaarde zelf dat u werd aangesproken door een handlanger van G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop op 5 sambula, één dag voor die in brand werd gestoken (CGVS, p. 9). Toen u aan het einde van het gehoor herhaaldelijk werd gevraagd wanneer u voor het eerst werd benaderd door de bende van G.(...) Y.(...) om u bij hen te voegen, was u schijnbaar niet in staat om dit moment concreet in de tijd te situeren, maar bleef u verwijzen naar één avond waarop u aan uw winkel werd aangesproken (CGVS, p. 20 – 21). Toen dezelfde vraag aan uw zoon S.(...) werd voorgelegd, antwoordde hij vreemd genoeg dat u reeds acht of negen maanden voor jullie coffee shop in brand werd gestoken door de bende van G.(...) Y.(...) werd gecontacteerd. Hij verklaarde tevens van u te hebben vernomen dat u verschillende keren werd aangesproken, maar voegde daar aan toe dat u nooit alle details met hem had gedeeld. (CGVS 09/11796/Z, p. 7). Ook uw zoon H.(...) kon zich niet meer herinneren op welk moment u voor het eerst werd benaderd. Volgens hem vonden de eerste contacten tussen de groep rond G.(...) Y.(...) en u plaats ongeveer vier of vijf maanden voor jullie coffee shop afbrandde (CGVS, 09/11794/Z, p. 7 – 8). Dat u noch uw zonen in staat bleken om mee te delen wanneer u voor het eerst werd gecontacteerd door de groep rond G.(...) Y.(...) en jullie ter zake onderling incoherente verklaringen aflegden, is dermate opmerkelijk dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen die hiervan het gevolg waren.

Voorts legden uw zonen inconsistente verklaringen af over hoe vaak u contact had met de groepering rond G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop in Herat. Zo verklaarde uw zoon H.(...) aanvankelijk dat de mannen van G.(...) Y.(...) twee of drie keer naar jullie coffee shop in Herat zijn gekomen en dat ze jullie zaak één week na hun laatste bezoek in brand hebben gestoken. Toen hier even later op werd teruggekomen verklaarde hij dat dit bezoek ongeveer één week voor de brand plaatsvond, maar dat die mannen ook één dag voor ze het in brand staken naar jullie coffee shop zijn gekomen (CGVS, 09/11794/Z, p. 10). Toen hij even later werd gevraagd hoeveel keer de mannen van G.(...) Y.(...) naar jullie coffee shop zijn gekomen, antwoordde hij vreemd genoeg dat ze slechts één keer zijn gekomen en dat dit gebeurde drie of vier dagen voor de coffee shop in brand werd gestoken. Toen hem expliciet werd gevraagd of dit de enige keer was dat ze naar jullie zaak zijn gekomen, antwoordde hij dat dit inderdaad zo was (CGVS, 09/11794/Z, p. 13). Toen hij vervolgens met zijn eerdere verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde hij dat hij die mannen slechts één keer aan zijn coffee shop had gezien, maar dat hij was ingelicht dat ze in totaal minstens twee of drie keer naar daar waren gekomen om met u te praten (CGVS 09/11794/Z, p. 14). Dat uw zoon zijn verklaringen over deze contacten

voortdurend aanpaste, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien kunnen de verklaringen van H.(...) moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw zoon S.(...). Laatstgenoemde verklaarde immers dat de mannen van G.(...) Y.(...) slechts één keer naar jullie coffee shop kwamen en dat ze jullie zaak de dag nadien al in brand hadden gestoken. Gevraagd of die mannen voordien ooit contact hadden met u aan jullie coffee shop, verklaarde hij dit nooit te hebben gezien (CGVS 09/11796/Z, p. 8). Toen hij ermee werd geconfronteerd dat H.(...) had verklaard dat die mannen verschillende keren met u hadden gesproken aan jullie zaak, verklaarde S.(...) dat hij daar niets over wist (CGVS 09/11796/Z, p. 11). Het is evenwel hoogst bedenkelijk dat S.(...) er niet van op de hoogte was dat de mannen van G.(...) Y.(...) verschillende keren naar jullie coffee shop zijn gekomen om met u te praten. De uiteenlopende en inconsistente verklaringen van uw zonen over deze essentiële feiten zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook verder op de helling.

Bovendien maakte uw zoon H.(...) melding van een brief die door de mannen van G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop zou zijn achtergelaten, drie of vier weken voor de zaak in brand werd gestoken. Deze brief was aan u gericht en via dit document werd u aangemaand om u samen met uw twee zonen aan te sluiten bij de groepering rond G.(...) Y.(...). Volgens H.(...) gingen jullie dit aanklagen bij de politie, maar hechtte men daar geen belang aan dit incident. Gevraagd waar deze brief zich nu bevindt, verklaarde H.(...) dat hij in jullie coffee shop werd bewaard en dat hij samen met dat gebouw in vlammen was opgegaan (CGVS 09/11794/Z, p. 12 – 13). Het is evenwel hoogst opmerkelijk dat H.(...) de enige van uw voltallige gezin was die zich deze brief herinnerde. Niemand anders maakte tijdens het gehoor ook maar enige melding van het bestaan van dit incident of van de klacht die uw gezin vervolgens bij de politie zou hebben ingediend. Dat een dergelijk belangrijk incident slechts door één gezinslid werd vermeld, zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling.

Ook over de gebeurtenissen op de avond dat de coffee shop in brand werd gestoken werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zonen. Zo verklaarde u dat u van uw zonen had vernomen dat er die avond in totaal drie mannen naar jullie coffee shop zijn gekomen. Deze mannen spraken uw zonen aan en vroegen hen waar u zich bevond. Toen uw zonen antwoordden dat u voor een tijdje was vertrokken, gooiden ze petroleumlampen in jullie zaak en vertrokken ze (CGVS, p. 9 – 10). Uw verklaringen kunnen evenwel moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw zoon H.(...). Hij verklaarde immers dat er niemand in jullie zaak was binnengekomen en dat hij en S.(...) enkel het geluid hoorden van een brommer die stopte, dat er iets naar binnen werd gegooid en dat dit voertuig daarna snel wegreed. Hij verklaarde dat noch hij noch S.(...) de mannen had gezien die jullie coffee shop in brand hadden gestoken en dat ze zelfs niet wisten of die mannen toen met één of twee brommers waren gekomen. Hij voegde hier nog aan toe dat hij nooit rechtstreeks werd aangesproken door de mannen van G.(...) Y.(...) en dat dit bij S.(...) evenmin het geval was (CGVS 09/11794/Z, p. 11 – 12). Uw verklaringen zijn dermate afwijkend van de verklaringen van H.(...), dat er moeilijk nog enig geloof kan worden gehecht aan de moedwillige brandstichting in jullie coffee shop.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u noch uw beide zonen in staat bleken om met zekerheid aan te geven in welk jaar jullie coffee shop in brand werd gestoken. Zo verklaarde u aanvankelijk dat dit incident plaatsvond in 1387 waarna u uw verklaring meteen aanpaste en stelde dat het in 1388 was gebeurd. Pas toen u werd gevraagd in welk jaar u het land had verlaten, corrigeerde u deze verklaring opnieuw tot 1387 (CGVS, p. 10). Ook H.(...) twijfelde tussen deze jaartallen. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat de brand plaatsvond op 5 sambula 1388 (27 augustus 2009), waar hij meteen aan toevoegde dat het ook in 1387 kon geweest zijn, maar dat hij dit niet zeker was (CGVS 09/11794/Z, p. 10). Uw andere zoon S.(...), was de enige die ervan overtuigd was dat dit incident zich in de maand sambula van het jaar 1388 had afgespeeld. Toen hij ermee werd geconfronteerd dat hij reeds sinds het einde van 1387 in België was, ontkende hij dit en verklaarde hij dat hij toen nog op school zat (CGVS 09/11796/Z, p. 7 – 8). Dat geen van jullie drie met zekerheid kon meedelen in welk jaar dit sleutelmoment zich heeft afgespeeld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hierbij dient overigens nog te worden opgemerkt dat u wel zonder enige moeite kon meedelen dat u aan het einde van 1378 aan uw hart werd geopereerd in Iran, dat de taliban opkwamen aan het einde van 1373 en dat u in 1382 samen met de andere moedjahedien door de overheid werd bedankt voor bewezen diensten (CGVS, p. 4 – 6).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs hebt voorgelegd over de brandstichting in jullie coffee shop of over de granaataanslag op jullie woning die een week later plaatsvond. Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat de brandweer werd ingeschakeld om jullie zaak te blussen en dat de politie in beide gevallen ter plaatse is gekomen. U stelde evenwel dat de politie wel is gekomen, maar dat de agenten nooit iets hebben geregistreerd en telkens hebben meegedeeld dat ze niets konden doen. U voegde daar nog aan toe dat u geen klacht had ingediend bij de politie omdat daar geen tijd voor was en dat jullie zijn weggevlucht (CGVS, p. 13). Toen u ermee werd geconfronteerd dat

u nog vijf maanden in de buurt van Herat hebt gewoond, verklaarde u dat u zich moeilijk tot bij de politie kon verplaatsen omdat u werd gezocht (CGVS, p. 13). Uw verklaringen zijn echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw zoon S.(...). Bij zijn eerste asielaanvraag liet hij op de DVZ immers optekenen dat u na de incidenten nog even in Herat bleef omdat de politie langskwam voor onderzoek (Vragenlijst CGVS 09/11796, vraag 3.5). Toen S.(...) tijdens het gehoor met deze uitspraken werd geconfronteerd, bevestigde hij dat u toen in Herat bleef voor het onderzoek van de politie en om het huis te verkopen (CGVS 09/11796/Z, p. 10). Dat u zelf verklaarde dat de politie enkel ter plaatse kwam en dat u nooit een klacht bij hen heeft ingediend, maar dat uw zoon verklaarde dat u in Herat bleef voor het onderzoek dat door de politie werd gevoerd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft uw bewering dat u in Afghanistan vreest te zullen worden vermoord door de taliban omdat u actief bent geweest binnen Jamiat-i-Islami en verschillende voormalige kopstukken van die beweging recent om het leven kwamen bij aanslagen (CGVS, p. 16 - 17), dient te worden opgemerkt dat uw situatie onmogelijk kan vergeleken worden met die van de personen waarnaar u verwijst. Zo waren B.(...) R.(...), generaal D.(...) D.(...) en S.(...) J.(...) N.(...) respectievelijk actief bij de overheid als hoofd van de Afghaanse Vredesraad, commandant van de noordelijke politiezone en politiechef van de provincie Takhar toen ze door de taliban in 2011 werden vermoord. Dat u, die sinds 2003 geen enkele activiteit meer heeft ontplooid bij de overheid noch binnen Jamiat-i-Islami (CGVS, p. 6), hetzelfde risico zou lopen als de drie vermelde topfunctionarissen, is dan ook een blote bewering uwentwege die op geen enkel concreet feit is gestoeld. Bovendien haalde u nergens aan dat u sinds de val van de taliban nog concreet door de taliban werd bedreigd en verklaarde uw vrouw dat er zich tussen de val van de taliban en de brand in jullie coffee shop geen enkel incident heeft voorgedaan tussen u en de taliban (CGVS 09/11769/BZ, p. 11).

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uit uw administratief dossier blijkt dat u op 23 mei 2008 een visumaanvraag voor België hebt ingediend bij de Belgische ambassade in Islamabad die één maand later door de DVZ werd geweigerd. Toen u werd gevraagd of u ooit naar Pakistan was geweest, ontkende u dit. Toen u werd gevraagd of u ooit een visum had aangevraagd voor België, ontkende u dit eveneens. Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat uit uw administratief dossier blijkt dat u in mei 2008 bij de Belgische ambassade in Pakistan een visum hebt aangevraagd voor België, verklaarde u dit niet meer te weten (CGVS, p. 17).

Na de middagpauze verklaarde uw advocaat tijdens het gehoor van uw vrouw dat u zich had vergist, en dat u wel degelijk een visum had aangevraagd in Pakistan. Na het begin van jullie problemen stuurde uw zoon een uitnodigingsbrief vanuit België waarmee u in Pakistan een visum had proberen aan te vragen (CGVS 09/11769/BZ, p. 1 – 2). Toen u gevraagd werd om hier bijkomend nog enige informatie over te geven, bevestigde u dat uw zoon een uitnodigingsbrief had opgesteld omdat jullie leven in gevaar was door de problemen met G.(...) Y.(...). Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer uw problemen met die commandant waren begonnen, was u – zoals eerder reeds werd vermeld – schijnbaar niet in staat om dit moment concreet in de tijd te situeren, maar bleef u verwijzen naar één avond waarop u aan uw winkel werd aangesproken (CGVS, p. 19 – 21). Dat u verklaarde dat u door de problemen met G.(...) Y.(...) naar Pakistan bent gegaan om daar een visum voor België aan te vragen, maar dat u vervolgens niet in staat blijkt om concreet te maken wanneer deze problemen precies zijn begonnen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Tevens is het hoogst merkwaardig dat, indien uw vlucht naar Pakistan en visumaanvraag voor België daadwerkelijk ingegeven waren door uw beweerdde problemen in Afghanistan, u dit onvermeld zou laten in het kader van uw asielaanvraag en, nog opmerkelijker, u zich deze vlucht en visumaanvraag schijnbaar niet eens meer kon herinneren. Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de groepering rond G.(...) Y.(...) en de taliban, is het overigens eveneens merkwaardig dat u na de afwijzing van uw visumaanvraag nog naar Herat zou zijn teruggekeerd aangezien u zelf verklaarde dat uw leven daar toen al in gevaar was (CGVS, p. 20). Voorts dient nog te worden vastgesteld dat u over een paspoort beschikte om naar Pakistan te reizen en daar een visum aan te vragen, maar dat u hebt nagelaten om dit paspoort voor te leggen waardoor het onmogelijk is om na te gaan of u zich nadien nog hebt verplaatst.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw kieskaart, de schoolkaart van uw zoon en de paspoorten en taskara's van u en uw vrouw hebben enkel betrekking op jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Uw pensioneringskaart en lidkaart van Jamiat-i-Islami hebben enkel betrekking op

uw lidmaatschap van deze organisatie en uw voormalige activiteiten bij de moedjahedien, die in deze discussie niet onmiddellijk ter discussie staan. De appreciatiebrieven, lidkaart en de filmhoes van uw zoon S.(...), geven enkel duiding bij zijn hobby in de filmwereld, die geen enkel verband houdt met zijn vertrek uit Afghansitan en asielaanvraag in België (CGVS 09/11796/Z, p. 5), en zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zonen, L.(...) S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152) en L.(...) H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743), een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u ter zake evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, Z.(...) M.(...) (CG: 09/11769/BZ; OV: 6.269.926), en uw broer, L.(...) H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake vierde verzoeker, H. L., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit de stad Herat, gelegen in de gelijknamige provincie in Afghanistan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Tijdens het regime van Dr. Najibullah sloot uw vader, G.(...) S.(...) L.(...) (CG: 09/11769/Z; OV: 6.269.926) zich aan bij de verzetsbeweging Jamiat-i-Islami. Hij stond onder het commando van I.(...) K.(...) en was verantwoordelijk voor de logistieke ondersteuning van de moedjahedien in de regio van Herat. Hij bleef actief bij I.(...) K.(...) toen hij in 1992 aan de macht kwam in Herat. Nadat de taliban in 1995 de controle over Herat verwierven werd hij regelmatig door hen opgepakt en geslagen omwille van zijn activiteiten bij Jamiat-i-Islami. Eind 2001 werden de taliban uit Herat verdreven en ging hij opnieuw aan de slag bij I.(...) K.(...) die de positie van gouverneur van Herat had verworven. In 2003 werd uw vader samen met vele andere voormalige moedjahedien op non-actief gezet in het kader van een grootschalige poging van de Afghaanse regering om lokale commandanten volledig onder hun controle te krijgen. Hierna bleef hij lid van Jamiat-i-Islami, maar was hij niet langer politiek actief. Hij opende een coffee shop in Herat die werd uitgebaat door u en uw broer S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152).

In 2007 of 2008 raakte G.(...) Y.(...) S.(...), een voormalige commandant van de moedjahedien, in onmin met de machthebbers in Herat en besloot hij het kamp van de taliban en de opstandelingen te vervoegen. In de zomer van 2008 werd uw vader gecontacteerd door zijn handlangers die wilden dat u, uw vader en S.(...) de wapens opnamen en zich onder het commando van G.(...) Y.(...) zouden stellen. Uw vader weigerde op dit aanbod in te gaan. De volgende avond werd jullie coffee shop in brand gestoken.

De volgende dag kreeg uw vader telefoon van G.(...) Y.(...) die zei dat hij de hele familie zou vermoorden indien jullie niet bij hem kwamen vechten. Hierna doken u en S.(...) onder bij familie in Herat. Eén week later werden granaten gegooid naar de woning van uw ouders. Niemand raakte hierbij gewond, maar uw vader beseftte dat het hele gezin in gevaar was en stuurde iedereen naar uw tante in Shada, een dorp vijftig kilometer ten westen van Herat. Zelf bleef hij in Herat om jullie vertrek te regelen. Na één maand vond hij een smokkelaar die alles in orde zou brengen. In afwachting van jullie vertrek, trok hij zelf ook naar Shada.

Vier maanden later vertrokken jullie uit Shada en gingen jullie naar Iran. Enkele dagen later namen jullie het vliegtuig naar Duitsland waar jullie op 26 februari 2009 aankwamen. Van daaruit reisden jullie verder naar België waar jullie aankwamen op 1 maart 2009. Tien dagen later vroeg u hier asiel aan. De Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) oordeelde dat de behandeling van uw asielaanvraag toekwam aan de Duitse autoriteiten en nam op 15 juli 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U werd in het bezit gesteld van een laissez-passer om u aan te melden bij de Duitse autoriteiten en uw asielpprocedure daar voort te zetten, maar u keerde nooit terug naar Duitsland. Op 5 mei 2011 vroeg u opnieuw asiel aan in België.

U verklaart niet naar Afghanistan terug te kunnen keren uit vrees voor de manschappen van G.(...) Y.(...) S.(...) die samenwerken met de taliban.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw vader, G.(...) S.(...) L.(...), werden uiteengezet (CGVS, p. 9). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de manschappen van G.(...) Y.(...) S.(...) en de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw gezin nooit gehoor hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2009 en de facto geweigerd hebben om jullie asielaanvraag te laten behandelen door de Duitse autoriteiten. Uw verklaring dat u niet naar Duitsland bent gegaan omdat uw zoon Y.(...) reeds in België woonde en dat het voor u belangrijker was om dicht bij uw kinderen te zijn (CGVS, p. 15 – 16), kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn. Dat u en uw gezin steeds in België zijn gebleven en bijna twee jaar hebben gewacht voor jullie op 5 mei 2011 een nieuwe asielaanvraag indienden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de kennis van u en uw familie omtrent enkele essentiële aspecten van jullie asielrelaas bijzonder vaag is. Zo is het erg opmerkelijk dat niemand van uw familie in staat blijkt te zijn om mee te delen op welk moment jullie voor het eerst vernamen dat G.(...) Y.(...) wilde dat u zich met uw twee zonen bij hem zou aansluiten. U verklaarde zelf dat u werd aangesproken door een handlanger van G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop op 5 sambula, één dag voor die in brand werd gestoken (CGVS, p. 9). Toen u aan het einde van het gehoor herhaaldelijk werd gevraagd wanneer u voor het eerst werd benaderd door de bende van G.(...) Y.(...) om u bij hen te voegen, was u schijnbaar niet in staat om dit moment concreet in de tijd te situeren, maar bleef u verwijzen naar één avond waarop u aan uw winkel werd aangesproken (CGVS, p. 20 – 21). Toen dezelfde vraag aan uw zoon S.(...) werd voorgelegd, antwoordde hij vreemd genoeg dat u reeds acht of negen maanden voor jullie coffee shop in brand werd gestoken door de bende van G.(...) Y.(...) werd gecontacteerd. Hij verklaarde tevens van u te hebben vernomen dat u verschillende keren werd aangesproken, maar voegde daar aan toe dat u nooit alle details met hem had gedeeld. (CGVS 09/11796/Z, p. 7). Ook uw zoon H.(...) kon zich niet meer herinneren op welk moment u voor het eerst werd benaderd. Volgens hem vonden de eerste contacten tussen de groep rond G.(...) Y.(...) en u plaats ongeveer vier of vijf maanden voor jullie coffee shop afbrandde (CGVS, 09/11794/Z, p. 7 – 8). Dat u noch uw zonen in staat bleken om mee te delen wanneer u voor het eerst werd gecontacteerd door de groep rond G.(...) Y.(...) en jullie ter zake onderling incoherente verklaringen aflegden, is dermate opmerkelijk dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen die hiervan het gevolg waren.

Voorts legden uw zonen inconsistente verklaringen af over hoe vaak u contact had met de groepering rond G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop in Herat. Zo verklaarde uw zoon H.(...) aanvankelijk dat de mannen van G.(...) Y.(...) twee of drie keer naar jullie coffee shop in Herat zijn gekomen en dat ze jullie zaak één week na hun laatste bezoek in brand hebben gestoken. Toen hier even later op werd teruggekomen verklaarde hij dat dit bezoek ongeveer één week voor de brand plaatsvond, maar dat die mannen ook één dag voor ze het in brand staken naar jullie coffee shop zijn gekomen (CGVS, 09/11794/Z, p. 10). Toen hij even later werd gevraagd hoeveel keer de mannen van G.(...) Y.(...) naar jullie coffee shop zijn gekomen, antwoordde hij vreemd genoeg dat ze slechts één keer zijn gekomen en dat dit gebeurde drie of vier dagen voor de coffee shop in brand werd gestoken. Toen hem expliciet werd gevraagd of dit de enige keer was dat ze naar jullie zaak zijn gekomen, antwoordde hij dat dit inderdaad zo was (CGVS, 09/11794/Z, p. 13). Toen hij vervolgens met zijn eerdere verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde hij dat hij die mannen slechts één keer aan zijn coffee shop had gezien, maar dat hij was ingelicht dat ze in totaal minstens twee of drie keer naar daar waren gekomen om met u te praten (CGVS 09/11794/Z, p. 14). Dat uw zoon zijn verklaringen over deze contacten voortdurend aanpaste, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien kunnen de verklaringen van H.(...) moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw zoon S.(...). Laatstgenoemde verklaarde immers dat de mannen van G.(...) Y.(...) slechts één keer naar jullie coffee shop kwamen en dat ze jullie zaak de dag nadien al in brand hadden gestoken. Gevraagd of die mannen voordien ooit contact hadden met u aan jullie coffee shop, verklaarde hij dit nooit te hebben gezien (CGVS 09/11796/Z, p. 8). Toen hij ermee werd geconfronteerd dat H.(...) had verklaard dat die mannen verschillende keren met u hadden gesproken aan jullie zaak, verklaarde S.(...) dat hij daar niets over wist (CGVS 09/11796/Z, p. 11). Het is evenwel hoogst bedenkelijk dat S.(...) er niet van op de hoogte was dat de mannen van G.(...) Y.(...) verschillende keren naar jullie coffee shop zijn gekomen om met u te praten. De uiteenlopende en inconsistente

verklaringen van uw zonen over deze essentiële feiten zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook verder op de helling.

Bovendien maakte uw zoon H.(...) melding van een brief die door de mannen van G.(...) Y.(...) aan jullie coffee shop zou zijn achtergelaten, drie of vier weken voor de zaak in brand werd gestoken. Deze brief was aan u gericht en via dit document werd u aangemaand om u samen met uw twee zonen aan te sluiten bij de groepering rond G.(...) Y.(...). Volgens H.(...) gingen jullie dit aanklagen bij de politie, maar hechtte men daar geen belang aan dit incident. Gevraagd waar deze brief zich nu bevindt, verklaarde H.(...) dat hij in jullie coffee shop werd bewaard en dat hij samen met dat gebouw in vlammen was opgegaan (CGVS 09/11794/Z, p. 12 – 13). Het is evenwel hoogst opmerkelijk dat H.(...) de enige van uw voltallige gezin was die zich deze brief herinnerde. Niemand anders maakte tijdens het gehoor ook maar enige melding van het bestaan van dit incident of van de klacht die uw gezin vervolgens bij de politie zou hebben ingediend. Dat een dergelijk belangrijk incident slechts door één gezinslid werd vermeld, zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling.

Ook over de gebeurtenissen op de avond dat de coffee shop in brand werd gestoken werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zonen. Zo verklaarde u dat u van uw zonen had vernomen dat er die avond in totaal drie mannen naar jullie coffee shop zijn gekomen. Deze mannen spraken uw zonen aan en vroegen hen waar u zich bevond. Toen uw zonen antwoordden dat u voor een tijdje was vertrokken, gooiden ze petroleumlampen in jullie zaak en vertrokken ze (CGVS, p. 9 – 10). Uw verklaringen kunnen evenwel moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw zoon H.(...). Hij verklaarde immers dat er niemand in jullie zaak was binnengekomen en dat hij en S.(...) enkel het geluid hoorden van een brommer die stopte, dat er iets naar binnen werd gegooid en dat dit voertuig daarna snel wegreed. Hij verklaarde dat noch hij noch S.(...) de mannen had gezien die jullie coffee shop in brand hadden gestoken en dat ze zelfs niet wisten of die mannen toen met één of twee brommers waren gekomen. Hij voegde hier nog aan toe dat hij nooit rechtstreeks werd aangesproken door de mannen van G.(...) Y.(...) en dat dit bij S.(...) evenmin het geval was (CGVS 09/11794/Z, p. 11 – 12). Uw verklaringen zijn dermate afwijkend van de verklaringen van H.(...), dat er moeilijk nog enig geloof kan worden gehecht aan de moedwillige brandstichting in jullie coffee shop.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u noch uw beide zonen in staat bleken om met zekerheid aan te geven in welk jaar jullie coffee shop in brand werd gestoken. Zo verklaarde u aanvankelijk dat dit incident plaatsvond in 1387 waarna u uw verklaring meteen aanpaste en stelde dat het in 1388 was gebeurd. Pas toen u werd gevraagd in welk jaar u het land had verlaten, corrigeerde u deze verklaring opnieuw tot 1387 (CGVS, p. 10). Ook H.(...) twijfelde tussen deze jaartallen. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat de brand plaatsvond op 5 sambula 1388 (27 augustus 2009), waar hij meteen aan toevoegde dat het ook in 1387 kon geweest zijn, maar dat hij dit niet zeker was (CGVS 09/11794/Z, p. 10). Uw andere zoon S.(...), was de enige die ervan overtuigd was dat dit incident zich in de maand sambula van het jaar 1388 had afgespeeld. Toen hij ermee werd geconfronteerd dat hij reeds sinds het einde van 1387 in België was, ontkende hij dit en verklaarde hij dat hij toen nog op school zat (CGVS 09/11796/Z, p. 7 – 8). Dat geen van jullie drie met zekerheid kon meedelen in welk jaar dit sleutelmoment zich heeft afgespeeld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hierbij dient overigens nog te worden opgemerkt dat u wel zonder enige moeite kon meedelen dat u aan het einde van 1378 aan uw hart werd geopereerd in Iran, dat de taliban opkwamen aan het einde van 1373 en dat u in 1382 samen met de andere moedjahedien door de overheid werd bedankt voor bewezen diensten (CGVS, p. 4 – 6).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs hebt voorgelegd over de brandstichting in jullie coffee shop of over de granaataanslag op jullie woning die een week later plaatsvond. Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat de brandweer werd ingeschakeld om jullie zaak te blussen en dat de politie in beide gevallen ter plaatse is gekomen. U stelde evenwel dat de politie wel is gekomen, maar dat de agenten nooit iets hebben geregistreerd en telkens hebben meegedeeld dat ze niets konden doen. U voegde daar nog aan toe dat u geen klacht had ingediend bij de politie omdat daar geen tijd voor was en dat jullie zijn weggevlucht (CGVS, p. 13). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u nog vijf maanden in de buurt van Herat hebt gewoond, verklaarde u dat u zich moeilijk tot bij de politie kon verplaatsen omdat u werd gezocht (CGVS, p. 13). Uw verklaringen zijn echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw zoon S.(...). Bij zijn eerste asielaanvraag liet hij op de DVZ immers optekenen dat u na de incidenten nog even in Herat bleef omdat de politie langskwam voor onderzoek (Vragenlijst CGVS 09/11796, vraag 3.5). Toen S.(...) tijdens het gehoor met deze uitspraken werd geconfronteerd, bevestigde hij dat u toen in Herat bleef voor het onderzoek van de politie en om het huis te verkopen (CGVS 09/11796/Z, p. 10). Dat u zelf verklaarde dat de politie enkel ter plaatse kwam en dat u nooit een klacht bij hen heeft ingediend, maar dat uw zoon verklaarde dat u in Herat bleef voor het onderzoek dat door de politie werd gevoerd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft uw bewering dat u in Afghanistan vreest te zullen worden vermoord door de taliban omdat u actief bent geweest binnen Jamiat-i-Islami en verschillende voormalige kopstukken van die beweging recent om het leven kwamen bij aanslagen (CGVS, p. 16 - 17), dient te worden opgemerkt dat uw situatie onmogelijk kan vergeleken worden met die van de personen waarnaar u verwijst. Zo waren B.(...) R.(...), generaal D.(...) D.(...) en S.(...) J.(...) N.(...) respectievelijk actief bij de overheid als hoofd van de Afgaanse Vredesraad, commandant van de noordelijke politiezone en politiechef van de provincie Takhar toen ze door de taliban in 2011 werden vermoord. Dat u, die sinds 2003 geen enkele activiteit meer heeft ontplooid bij de overheid noch binnen Jamiat-i-Islami (CGVS, p. 6), hetzelfde risico zou lopen als de drie vermelde topfunctionarissen, is dan ook een blote bewering uwentwege die op geen enkel concreet feit is gestoeld. Bovendien haalde u nergens aan dat u sinds de val van de taliban nog concreet door de taliban werd bedreigd en verklaarde uw vrouw dat er zich tussen de val van de taliban en de brand in jullie coffee shop geen enkel incident heeft voorgedaan tussen u en de taliban (CGVS 09/11769/BZ, p. 11).

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uit uw administratief dossier blijkt dat u op 23 mei 2008 een visumaanvraag voor België hebt ingediend bij de Belgische ambassade in Islamabad die één maand later door de DVZ werd geweigerd. Toen u werd gevraagd of u ooit naar Pakistan was geweest, ontkende u dit. Toen u werd gevraagd of u ooit een visum had aangevraagd voor België, ontkende u dit eveneens. Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat uit uw administratief dossier blijkt dat u in mei 2008 bij de Belgische ambassade in Pakistan een visum hebt aangevraagd voor België, verklaarde u dit niet meer te weten (CGVS, p. 17).

Na de middagpauze verklaarde uw advocaat tijdens het gehoor van uw vrouw dat u zich had vergist, en dat u wel degelijk een visum had aangevraagd in Pakistan. Na het begin van jullie problemen stuurde uw zoon een uitnodigingsbrief vanuit België waarmee u in Pakistan een visum had proberen aan te vragen (CGVS 09/11769/BZ, p. 1 – 2). Toen u gevraagd werd om hier bijkomend nog enige informatie over te geven, bevestigde u dat uw zoon een uitnodigingsbrief had opgesteld omdat jullie leven in gevaar was door de problemen met G.(...) Y.(...). Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer uw problemen met die commandant waren begonnen, was u – zoals eerder reeds werd vermeld – schijnbaar niet in staat om dit moment concreet in de tijd te situeren, maar bleef u verwijzen naar één avond waarop u aan uw winkel werd aangesproken (CGVS, p. 19 – 21). Dat u verklaarde dat u door de problemen met G.(...) Y.(...) naar Pakistan bent gegaan om daar een visum voor België aan te vragen, maar dat u vervolgens niet in staat blijkt om concreet te maken wanneer deze problemen precies zijn begonnen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Tevens is het hoogst merkwaardig dat, indien uw vlucht naar Pakistan en visumaanvraag voor België daadwerkelijk ingegeven waren door uw beweerdde problemen in Afghanistan, u dit onvermeld zou laten in het kader van uw asielaanvraag en, nog opmerkelijker, u zich deze vlucht en visumaanvraag schijnbaar niet eens meer kon herinneren. Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de groepering rond G.(...) Y.(...) en de taliban, is het overigens eveneens merkwaardig dat u na de afwijzing van uw visumaanvraag nog naar Herat zou zijn teruggekeerd aangezien u zelf verklaarde dat uw leven daar toen al in gevaar was (CGVS, p. 20). Voorts dient nog te worden vastgesteld dat u over een paspoort beschikte om naar Pakistan te reizen en daar een visum aan te vragen, maar dat u hebt nagelaten om dit paspoort voor te leggen waardoor het onmogelijk is om na te gaan of u zich nadien nog hebt verplaatst.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw kieskaart, de schoolkaart van uw zoon en de paspoorten en taskara's van u en uw vrouw hebben enkel betrekking op jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Uw pensioneringskaart en lidkaart van Jamiat-i-Islami hebben enkel betrekking op uw lidmaatschap van deze organisatie en uw voormalige activiteiten bij de moedjahedien, die in deze discussie niet onmiddellijk ter discussie staan. De appreciatiebrieven, lidkaart en de filmhoes van uw zoon S.(...), geven enkel duiding bij zijn hobby in de filmwereld, die geen enkel verband houdt met zijn vertrek uit Afghanistan en asielaanvraag in België (CGVS 09/11796/Z, p. 5), en zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zonen, L.(...) S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152) en L.(...) H.(...) (CG: 09/11794/Z; OV: 6.808.743), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u ter zake evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, Z.(...) M.(...) (CG: 09/11769/BZ; OV: 6.269.926), en uw broer, L.(...) S.(...) (CG: 09/11796/Z; OV: 6.402.152), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de onontvankelijkheid van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 31 oktober 2012 aan. In deze beslissingen wordt geen enkele melding gemaakt van de kinderen die op de bijlage 26 van de moeder, tweede verzoekster, zijn ingeschreven. Ondertussen zijn vijfde en zesde verzoeker meerderjarig geworden. Zevende verzoeker is nog steeds minderjarig en wordt in de huidige procedure vertegenwoordigd door zijn ouders in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger. Het is de plicht van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om alle op de bijlage 26 vermelde personen mee op te nemen en te vermelden in zijn beslissingen.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekers hebben samen met hun zus/dochter H. L. en haar echtgenoot besloten Afghanistan te verlaten. H. L. is samen met haar echtgenoot erkend als vluchteling in België. Verzoekers wilden naar België komen omdat zij hier twee zonen hebben die de Belgische nationaliteit hebben. De smokkelaar kon echter onmogelijk de hele familie samen in België laten aankomen, waardoor een deel van de familie via Keulen moest doorreizen naar België. Verzoekers zijn een grote hechte familie. In Duitsland hebben zij geen contacten of familieleden. Bovendien is eerste verzoeker geregeld ziek en heeft hij ernstige hartproblemen, waardoor hij de aanwezigheid van zijn familie nodig heeft om hem te ondersteunen. Het feit dat verzoekers er dus voor gekozen hebben hun asielaanvraag door de Belgische autoriteiten te laten behandelen, en niet terug te keren naar Duitsland, doet in deze context geen afbreuk aan de gegronde vrees voor vervolging van verzoekers. Daarnaast klopt het niet dat verzoekers verschillende verklaringen zouden hebben afgelegd over de eerste contacten met G. Y.. Deze liggen immers in dezelfde lijn. De eerste keer dat eerste verzoeker contact had met G. Y. was ongeveer vier jaar geleden. G. Y. was werkzaam voor de oude regering en zat vroeger in dezelfde politieke groepering als eerste verzoeker. G. Y. was niet akkoord met de Amerikanen en is naar de bergen getrokken voor zijn eigen gevecht tegen hen. Eerste verzoeker kende G. Y. persoonlijk en het is inderdaad zo dat G. Y. hem aansprak ongeveer acht maanden voor de brand in de coffee shop. G. Y. heeft eerste verzoeker toen een eerste keer, als vrienden, gevraagd of hij zou deelnemen en eerste verzoeker heeft toen geweigerd en uitgelegd dat dit niet mogelijk was. Eerste verzoeker dacht dat hij het probleem hiermee had opgelost. G. Y. heeft de druk echter opgevoerd en eerste verzoeker meermaals bedreigd, eerst mondeling, maar later ook schriftelijk in de vorm van een dreigbrief. Hij dreigde ermee het gezin van verzoeker uit te moorden. Dit was een paar dagen voor de brand in de coffee shop. Dat er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden blijkt ook uit de verklaringen van derde verzoeker. Het is inderdaad zo dat verzoekers zich niet meer de exacte datum van het eerste contact met G. Y. kunnen herinneren. De eerste keer heeft eerste verzoeker hier niet bij stilgestaan, aangezien het gesprek tussen hem en G. Y. toen volledig vriendschappelijk was. Eerste verzoeker had dan ook niet verwacht dat het voor hem en zijn familie zo negatief en gevaarlijk ging aflopen. Met betrekking tot de inconsistente verklaringen die derde en vierde verzoeker zouden hebben afgelegd over hoeveel keer eerste verzoeker contact had met de groepering van G. Y. aan de coffee shop, stellen verzoekers dat bij het beantwoorden van de vragen verwarring is ontstaan bij vierde verzoeker. In eerste instantie dacht hij dat de vraag was hoeveel keer de mannen zijn binnen geweest in de winkel. Hierop is het antwoord nooit. Vierde verzoeker is zelf één keer persoonlijk in contact gekomen met de groepering. De overige keren kwamen ze wel naar de winkel, maar contacteerden ze enkel eerste verzoeker en werden zijn zonen er buiten gelaten. De laatste keer dat de groepering is langs geweest is inderdaad een dag voor de brand. In totaal zijn zij ongeveer twee of drie keer in persoon bij de coffee shop op bezoek gekomen om met eerste verzoeker te praten en hem te overtuigen. Daarnaast waren er ook nog meerdere telefonische contacten. De verklaringen van derde en vierde verzoeker zijn wel degelijk in overeenstemming. Derde verzoeker heeft de mannen maar één keer gezien, de dag voor de brand. Dit is net zoals bij vierde verzoeker. De andere keren was vierde verzoeker zelf niet persoonlijk aanwezig en verliepen alle contacten via eerste verzoeker. Derde verzoeker was verder niet op de hoogte van de andere contacten. Overigens is het niet merkwaardig dat enkel vierde verzoeker melding maakt van de dreigbrief. Hij is degene die de dreigbrief heeft ontvangen en hij was toen alleen in de coffee shop. De overige gezinsleden hebben de dreigbrief nooit gezien. Vierde verzoeker heeft de dreigbrief trouwens ook lang geheim gehouden voor de rest van de familie omdat hij wist dat dit de gezondheid van zijn

vader niet ten goede zou komen en nog veel meer stress zou veroorzaken. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen omtrent de gebeurtenissen op de avond dat de coffee shop in brand werd gestoken, wensen derde en vierde verzoeker te benadrukken dat hun verklaringen de juiste zijn. Eerste verzoeker heeft duidelijk, tegen zijn wil, foute verklaringen afgelegd hierover. Dit is echter niet zo verwonderlijk aangezien eerste verzoeker een oude man met gezondheidsproblemen is. Eerste verzoeker heeft moeilijkheden met zijn geheugen en is niet in staat alles te onthouden. Eerste verzoeker staat ook onder een grote druk en kan moeilijk om met alle stress. Bovendien was eerste verzoeker zelf niet aanwezig bij het incident in de coffee shop en moest hij het enkel doen met de informatie die hij kreeg van zijn zonen. Met betrekking tot het jaar waarin de coffee shop in brand werd gestoken, merken verzoekers op dat zij heel moeilijk de data, waaronder maanden en jaartallen kunnen onthouden. Ook in België hebben zij moeilijkheden met de jaartellingen en data. De verhoren van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betekenen bij kandidaat-vluchtelingen overigens een grote stressfactor waardoor zij gaan twifelen en ongewild fouten maken. Verzoekers willen dan ook nog eens benadrukken dat de brand plaatsvond op 5 sambula van het jaar 1387. Dat eerste verzoeker de andere data wel heeft kunnen beantwoorden, doet daar geen afbreuk aan. Het is immers duidelijk dat eerste verzoeker het met oudere data makkelijker heeft dan met recentere. De datum van zijn hartoperatie kan eerste verzoeker moeilijk vergeten. Deze is namelijk belangrijk voor zijn gezondheid en hij moet deze datum telkens kunnen herhalen als hij bij de verschillende dokters gaat.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vreemd vindt dat de politie wel ter plaatse is gekomen, maar dat eerste verzoeker geen klacht heeft ingediend, stellen verzoekers dat het inderdaad zo is dat de politie en de brandweer op de plaats delict aanwezig waren. Op het moment van de brand zijn derde en vierde verzoeker naar de nabijgelegen checkpoint gelopen. Het is de politie die de brandweer heeft verwittigd. Verzoekers hebben op dat moment geen klacht ingediend omdat zij daar een tijd voor hadden en onmiddellijk naar het platteland gevlucht zijn, 50 kilometer van de stad verwijderd. De stelling dat eerste verzoeker vijf maanden in de buurt van Herat heeft gewoond en zomaar klacht kon indienen is niet juist. Bovendien heeft de politie laten uitschijnen dat een klacht zinloos zou zijn en dat zij niet konden optreden tegen de groep van G. Y., ook na de granaataanval op de woning van verzoekers was er politie aanwezig. Verzoekers werden evenwel geconfronteerd met hetzelfde antwoord. Wat betreft de vergelijking met verschillende voormalige kopstukken van Jamia-i-Islami die recent werden vermoord, stelt eerste verzoeker dat hij met zijn verklaringen wil aantonen dat er voor niemand veiligheid is. Niettegenstaande de hogere mannen gebruik kunnen maken van hun veiligheidsagenten worden zij nog altijd vermoord. Bovendien worden niet enkel de kopstukken gevisieerd. Elke dag worden er in Herat ook lager geplaatste personen vermoord door de taliban. Het is duidelijk dat eerste verzoeker het doelwit is. Met betrekking tot de visumaanvraag in Pakistan, weet eerste verzoeker dat hij zich vergist had en heeft hij dit tijdens zijn verhoor onmiddellijk proberen recht te zetten. Bovendien heeft eerste verzoeker niet alle vragen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen even goed begrepen en heeft hij de vragen op een andere manier geïnterpreteerd. Eerste verzoeker heeft grote problemen met zijn geheugen en vergeet allerlei dingen. Zijn zoon Y., die de Belgische nationaliteit heeft, ergert zich hier enorm aan. Toen de problemen van verzoeker met G. Y. begonnen heeft de zoon van eerste en tweede verzoekers een uitnodigingsbrief gestuurd om een visum voor België te bekomen. Y. zocht een manier om zijn ouders weg te krijgen van het gevaar en wou, gezien hun oude leeftijd, niet dat zij illegaal moesten reizen. Na de weigering door de Dienst Vreemdelingenzaken was het voor verzoekers niet mogelijk om in Pakistan te blijven. Ze hadden er geen verblijfsstatus en geen geld, waardoor ze geen andere keuze hadden dan terugkeren naar Herat. Eerste en tweede verzoeker hoopten overigens hun oude dag in Afghanistan te kunnen doorbrengen. Zij zagen echter geen andere uitweg dan te vluchten en wensten zich bij hun twee zonen in België te voegen.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Dat de veiligheidssituatie in de provincie Herat voldoende stabiel en gunstig zou zijn, slaat nergens op. Objectieve persberichten en rapporten maken immers nog steeds melding van de ongunstige veiligheidssituatie in de provincie Herat, waarbij telkens burgerslachtoffers vallen. De veiligheidssituatie blijft dan ook tot op heden ongunstig voor burgers en de provincie Herat is geen stabiele regio. Het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 is volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog steeds van toepassing, gelet op het feit dat er geen update

meer is gebeurd na december 2010. De toekenning van de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden op basis van de recente feitelijke gegevens in het land van herkomst. En deze informatie kan dan ook, gelet op de woelige en onstabiele veiligheidssituatie in Afghanistan, niet meer als actueel beschouwd worden. Gelet op de 'Briefing on Afghanistan' door de heer Roland-François Weil, Senior Protection Officer, vertegenwoordiger van de UNHCR in Afghanistan, van 29 november 2011, dient vastgesteld te worden dat deze richtlijnen niet meer gebruikt kunnen worden bij de beoordeling van het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Een intern vluchtalternatief is evenmin aan de orde. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook minstens de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw te beoordelen aan de hand van meer recente informatie.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift de volgende documenten toe: een aantal persartikelen, een rapport van het Civil-Military Fusion Centre van juni 2012 en een rapport van de UNHCR van februari 2012.

Per brief van 28 maart 2013 bezorgen verzoekers de Raad de volgende documenten: een cd-rom die het bestaan van de coffee shop van eerste verzoeker in Herat aantoonde en een brief van de brandweer en de politie van Herat omtrent de problematiek, alsook de enveloppes waarmee deze documenten werden opgestuurd. Ook ter terechtzitting d.d. 29 maart 2013 legt verzoeker fotokopieën van voormelde stukken neer.

2.3. Waar verzoekers in een eerste middel vragen om de bestreden beslissingen onontvankelijk te verklaren, wijst de Raad erop dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de vreemdelingenwet de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissingen onontvankelijk te verklaren.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers' verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoekers leggen immers verscheidene niet aannemelijke, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af over kernaspecten van hun asielrelaas. Zo is het niet aannemelijk dat noch eerste verzoeker, noch zijn zonen, respectievelijk derde en vierde verzoeker, duidelijke verklaringen kunnen afleggen over het moment dat zij voor het eerst vernamen dat G. Y. wilde dat zij zich bij hem aansloten. Eerste verzoeker verklaarde immers dat hij werd aangesproken door een handlanger van G. Y. aan de coffee shop de dag voordat de coffee shop in brand werd gestoken en slaagde er niet in om specifiek te antwoorden op de meermaals gestelde vraag wanneer hij voor het eerst werd aangesproken door de groepering van G. Y. (stuk 6, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 9-10 en 20-21). Derde verzoeker verklaarde daarentegen dat zijn vader voor het eerst werd aangesproken ongeveer acht of negen maanden voor de brand in de coffee shop (stuk 4, gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 7), terwijl vierde verzoeker dan weer stelde dat de contacten met zijn vader vier of vijf maanden voor de brand begonnen (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 10). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift naar passages verwijzen uit het gehoor van eerste verzoeker om aan te tonen dat eerste verzoeker G. Y. reeds lange tijd kende, stelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers er niet in slagen eenduidige verklaringen af te leggen over het moment dat zij door G. Y. benaderd werden om

zich bij hem aan te sluiten. Waar verzoekers vervolgens stellen dat eerste verzoeker inderdaad acht maanden voor de brand voor het eerst door G. Y. werd aangesproken hierover en hierbij naar passages uit het gehoor van derde verzoeker verwijzen, stelt de Raad dat deze keuze voor een versie van de verschillende verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Dat eerste verzoeker de eerste keer niet bij de tijd heeft stilgestaan, kan evenmin de bovenstaande vaststellingen weerleggen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit verband merkt de Raad tevens op dat eerste verzoeker, noch zijn zonen, met zekerheid konden zeggen in welk jaartal de brand in de coffeeshop plaatsvond. Zo stelde eerste verzoeker aanvankelijk dat dit in 1387 plaatsvond, maar wijzigde hij onmiddellijk zijn verklaring naar 1388. Wanneer hem vervolgens gevraagd werd in welk jaar hij het land verliet, wijzigde hij zijn verklaring opnieuw naar 1387 (stuk 6, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 10). Ook vierde verzoeker twijfelde tussen deze jaartallen en verklaarde eerst dat het in 1388 gebeurde, maar vervolgens dat het in 1387 of 1388 was en dat hij niet zeker was (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 10). Derde verzoeker daarentegen verklaarde zeker te zijn dat het in de maand sambula van 1388 gebeurde. Wanneer hij er vervolgens op gewezen werd dat hij reeds in 1387 asiel aanvraagde in België, ontkende hij dit en stelde hij dat hij toen nog school liep (stuk 4, gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 7-8). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat zij heel moeilijk data kunnen onthouden, stelt de Raad dat redelijkerwijze van hen kan verwacht worden dat ze over de brand, die de kern van hun asielrelaas uitmaakt, correcte verklaringen zouden afleggen, in het bijzonder omdat dit ook het jaar van hun vlucht uit Afghanistan was. Dat eerste verzoeker beter oudere data kan onthouden dan recentere, is slechts een loutere bewering die op geen enkele grond gestaafd is. Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis omtrent de rechtstreekse aanleiding van hun vlucht. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Daarnaast legden verzoekers inconsistente verklaringen af omtrent het aantal keer dat zij contact hadden met de groepering van G. Y.. Zo stelde vierde verzoeker dat zij twee of drie keer naar de coffee shop kwamen en dat de brand een week na de laatste keer werd aangestoken. Vervolgens spreekt hij zichzelf een eerste keer tegen door te stellen dat ze ook een dag voor de brand naar de coffee shop kwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 10). Later in het gehoor stelt vierde verzoeker daarentegen dat zij maar een keer kwamen, drie of vier dagen voor de brand. Ook wanneer hem expliciet gevraagd wordt of ze buiten deze ene keer nooit meer naar de coffee shop kwamen, stelt hij dat ze niet meer kwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 13). Wanneer verzoeker vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, stelde hij dat hij dacht dat de vraag was of zij binnen in de winkel kwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 14). Ook in onderhavig verzoekschrift wijzen verzoekers naar deze verwarring. Dit is echter niet aannemelijk, nu vierde verzoeker inderdaad in eerste instantie de vraag of zij ooit binnen kwamen in de coffee shop beantwoordde en stelde dat dit nooit gebeurd was. Vervolgens stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter expliciet de vraag of ze ooit in de buurt van de shop kwamen en gaf verzoeker het antwoord dat zij een keer kwamen en buiten bleven (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 13). De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker wel degelijk een onderscheid maakte tussen de vraag of zij binnen kwamen in de coffee shop en de vraag of zij in de buurt kwamen van de shop. Waar verzoeker stelt dat hij ze slechts een keer persoonlijk zag en zij voor het overige zijn vader contacteerden, stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan bovenstaande tegenstrijdigheid. Bovendien stelde derde verzoeker dat de mannen slechts een keer naar de winkel kwamen, en dit de dag voor de brand (stuk 4, gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 8). Wanneer hij met de verklaringen van vierde verzoeker geconfronteerd werd, stelde derde verzoeker slechts dat hij niet op de hoogte was van die andere keren (stuk 4, gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat de vader en de broer van derde verzoeker hem niet op de hoogte zouden brengen van dergelijke belangrijke feiten, in het bijzonder omdat derde verzoeker verklaart dat hij ook die ene keer waarvan hij wel op de hoogte was niet aanwezig was in de coffee shop en dat zijn broer hem dit vertelde (stuk 4, gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 11). De Raad stelt overigens vast dat verzoekers zichzelf opnieuw tegenspreken in onderhavig verzoekschrift door te stellen dat derde verzoeker de mannen slechts één keer zag, de dag voor de brand, terwijl derde verzoeker voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij toen niet aanwezig was en hen nooit zag (stuk 4, gehoorverslag CGVS derde verzoeker, p. 11).

Ook over de gebeurtenissen op de avond van de brand leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af. Eerste verzoeker verklaarde immers dat er drie mannen naar de coffee shop kwamen en naar hem vroegen. Toen zijn zonen hen vertelden dat hun vader voor een tijdje vertrokken was naar de dorpen om iemand te begraven, gooiden de mannen petroleum lampen in de coffee shop en reden ze weg met de auto (stuk 6, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 9-10). Vierde verzoeker gaf echter een heel andere versie van de feiten. Hij stelde immers dat hij en zijn broer niemand zagen, maar het geluid hoorden van een of twee motorrijders en iets dat naar binnen werd gegooid. Hij verklaarde daarbij expliciet dat hij, noch zijn broer, niemand gezien hebben en enkel geluid hoorden (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 11-12). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat de versie van de zonen de juiste is, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Waar verzoekers opnieuw wijzen op de stress waar eerste verzoeker mee te kampen heeft, dient opnieuw te worden opgemerkt dat stress geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas biedt. Waar verzoekers wijzen op de medische problemen van verzoeker, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij lijdt aan geheugenverlies. Bovendien geeft de gedetailleerde manier waarmee eerste verzoeker zijn asielrelaas uit de doeken doet geenszins blijk van iemand die zich de feiten niet kan herinneren en gehinderd wordt in het vertellen van zijn verhaal door geheugenverlies (stuk 6, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 9-10). Zij wijken echter in grote mate af van de verklaringen van vierde verzoeker, wat de geloofwaardigheid van verzoekers en hun asielrelaas ondermijnt.

Het is tevens niet geloofwaardig dat enkel vierde verzoeker melding maakt van de dreigbrief die verzoekers zouden hebben ontvangen (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 12-13). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat vierde verzoeker de enige was die de dreigbrief gezien heeft en dat hij dit lang verborgen hield voor de rest van de familie, merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaring. Vierde verzoeker verklaarde immers dat zij hierover klacht gingen neerleggen bij de politie, maar men daar geen belang hechtte aan dit incident. Bovendien werd de brief gewoon bewaard in de coffee shop (stuk 4, gehoorverslag CGVS vierde verzoeker, p. 12-13).

Ten slotte merkt de Raad op dat eerste verzoeker, waar hij stelt te vrezen voor zijn leven door zijn lidmaatschap bij Jamiat-i-Islami (stuk 6, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 17), reeds sinds 1382 geen enkele activiteit meer heeft ontplooid bij de overheid of bij Jamiat-i-Islami (stuk 6, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 6). Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van verzoeker dat hij hierna nog concreet door de taliban werd bedreigd en ook zijn echtgenote, tweede verzoekster, verklaarde dat er zich tussen de val van de taliban en de vermeende brand in de coffee shop geen enkel incident met de taliban heeft voorgedaan (stuk 7, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat eerste verzoeker een duidelijk doelwit van de taliban is, nu niet alleen hooggeplaatste leden, maar ook lagere mannen van Jamiat-i-Islami dagelijks vermoord worden, stelt de Raad vast dat verzoekers zich hier opnieuw beperken tot loutere beweringen, die op geen enkele grond gesteund zijn.

2.6. De Raad stelt vast dat de door verzoekers neergelegde cd-rom beelden bevat van een concert. Dit zou volgens verzoekers het bestaan van hun coffee shop aantonen. Ongeacht de vraag of deze beelden werkelijk de coffee shop van verzoekers tonen, merkt de Raad op dat het al dan niet uitbaten van een coffee shop hier niet ter discussie staat. Bijgevolg is de neergelegde cd-rom niet dienstig.

Met betrekking tot het door verzoekers per brief en ter zitting neergelegde stukken, naar eigen zeggen een brief van de brandweer en de politie van Herat omtrent de problematiek, dient te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze documenten door de Raad niet in overweging genomen. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd in geen geval bewijswaarde hebben. Ook de enveloppe kan geenszins een bewijs vormen van verzoekers problemen.

2.7. Verzoekers maken gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke

zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Herat, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict"* van 15 juni 2012 en SRB *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse"* van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit het district Herat in de gelijknamige provincie actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Herat in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. Uit voormelde SRB blijkt dat in de eerste helft van 2011 in de provincie Herat de AGE's actief bleven in de zuidelijke districten Adraskan en Shindand, in de oostelijke districten Chishti Sharif, Obe, Pashtun Zarghun, Karukh en de noordelijke districten Kushki Kohna, Kushk en Gulran. Er werd vastgesteld dat in deze districten IED aanslagen vrij frequent voorkomen. Ook komen aanvallen op checkpoints, konvooien en gevechten regelmatig voor. De veiligheidssituatie in de stad Herat is over het algemeen echter kalm en gewapende aanvallen zijn er ongebruikelijk. Bovendien viseren deze aanvallen 'high-profile' doelwitten. De stad is bereikbaar via de internationale luchthaven van Herat, die in het district Guzara, zo'n 15 kilometer ten zuiden van het stadscentrum, ligt en waar het aantal incidenten eveneens beperkt blijft. Ook met betrekking tot het district Guzara kan aldus gesteld worden dat er geen situatie van veralgemeend geweld heerst. Geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde persartikelen betreffen incidenten die zich in andere districten van de provincie Herat hebben voorgedaan (stukken 6, 7 en 8) en kunnen de analyse omtrent de stad Herat aldus niet ondergraven. De overige persartikelen (stukken 10 en 12) bevestigen de vaststelling uit voormelde analyse met name dat de aanvallen hoofdzakelijk 'high-profile' doelwitten viseren. Wat betreft het persartikel (stuk 13) waarin melding wordt gemaakt van een onbekende gewapende man die een burger heeft neergeschoten in de stad Herat, dient te worden opgemerkt dat dit de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Herat, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet aantoon. Het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde rapport van het Civil-Military Fusion Centre van juni 2012 (stuk 9) en het rapport van de UNHCR van februari 2012 (stuk 11) omtrent IED aanslagen zijn evenmin van aard om aan te tonen dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Herat, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en kunnen de bovenstaande gedetailleerde analyse omtrent de stad Herat niet weerleggen. De briefing van een Senior Protection Officer van UNHCR waarnaar verzoekers verwijzen en uit citeren, bespreekt de situatie in Afghanistan in het algemeen, doch bevat geen enkele informatie omtrent de veiligheidssituatie in de stad Herat.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF